

Decorul, inspirat din camuflajul folosit în junglă, acoperă nu numai scena și sala, ci chiar și exteriorul teatrului. Muzica este plăcută și antrenantă, dar abundentă și insistentă. Utilizarea până la sațietate a imnului Confederației Sudiste, *Dixie*, stârnește mirarea, din cauza nepotrivirii în context. La o adică, te întrebi, de ce nu și *Radetzki-Marsch*? Oricum, la ieșirea din sală, nu mai știi dacă te afli în Giurgiu, cu Nastratin Hoge, sau în Georgia, cu Scarlett O'Hara...

Teatrul Valah din Giurgiu – Un om=un om de Bertolt Brecht. Regia: Ovidiu Gherasim Robu. Scenografia: Eugen Stoian. Muzica: Cristian Lucacevski și George Marcu. Distribuția: Toma Vasile, Nicolae Botezatu, Dinel Tancof, Remus Gane, Violeta Teașcă, Florin Dumitru, Mirela Nicolau, Livius Rus, Mihaela Olar, Tică Lumânare, George Vișan, Ion Cojocar. Data reprezentației: 3 aprilie 2003.

Cătălina Panaitescu

Dincolo de gaura cheii...

Intenția regizorului Moshe Yassur de a aduce pe scena românească o farsă englezească s-a concretizat în recenta premieră de la Teatrul Mic – *Pe gaura cheii* – text al controversatului Joe Orton, perceput inițial ca om al păcatului și al necuviinței, ca apoi să fie recunoscut, la finele carierei, drept dramaturg înzestrat. Piesa lui atrage atenția prin faptul că ea satirizează tarele societății moderne în care „cu siguranță suntem toți oameni nebuni, și cei care credem noi că sunt – nu sunt”. Din acest punct de vedere, piesa este încă valabilă, însă rămâne de văzut cât de tare se potrivește umorul negru britanic cu ale noastre patimi românești.

Intriga se declanșează în momentul în care *Doctorul Prentice* se hotărăște să o seducă pe tânăra *Geraldine Barclay*, venită în biroul lui cu o cerere de angajare. Toate sistemele valorice pică – în fapt, ele își trăiesc normalitatea – iar personajele intră în scenă, fiecare mai pervertit de viciul său. Apare soția doctorului, *Doamna Prentice*, care a rămas fără haine după ultima aventură și nu știe cum ar putea să găsească altele; urmează *Doctorul Rance*, cel mai nebun dintre toți nebunii; apoi amantul șantajist al *doamnei Prentice* și un rătăcit, bietul de el, *sergent Match*, a cărui sarcină este să restabilească ordinea. Imposibil. Este un lanț al slăbiciunilor și un ritm al nebuniei din care toți încearcă cu disperare să se desprindă. Finalul nu este nici măcar ironic, ci capătă stridentă prin imaginea unui falus imens care se ridică în timp ce muzica avertizează că „*all we need is love*”. Se pierde nota sarcastică la adresa lui Winston Churchill (în piesă presupusul tată al *Geraldinei*) prin care acesta era castrat (în text: și astfel nu se vor mai naște degenerați), trimiterile muzicii amintind mai degrabă de emisiunea lui Mircea Radu decât de sound-ul romantic al lui Beatles.

Asistăm la o serie de răsturnări de situații care – culmea – nu provoacă râsul. Care nu provoacă dramatism, care nu naște nici măcar suspiciuni. Este un spectacol de text, care nu este propriu nici piesei și cu atât mai puțin umorului englezesc.

Rămâne însă de apreciat încercarea regizorului de a aduce pe scândură un text realmente britanic care, din păcate, nu satisface cerințele publicului din România.